

Jaroslav Velinský
/ukázka z románu

Malý zelený slon

„A tak vždy srdce bude jímat znova žal Juliin a bolest Romeova,“ řekl mistr Foltýn v kostýmu renesančního vévody a opona se zvolna zavřela.

„Strhující výkon,“ řekl obrýlený redaktor Tožička z okresních novin. „Teplická je evropská třída.“

Jeho soused neodpověděl a zvolal: „Bravo!“

Aplaus byl strhující a sedm děkovaček svědčilo, že Tožička nepřehání. Když se opona zavřela definitivně, rozběhl se Romeo Michal Kastner k Julii, ale byl předstižen Foltýnem. „Gábinko,“ zvolal stárnoucí mim, „jenom šediny mi brání, abych vám přede všemi nevyznal lásku! Pojdte na mou hrud!“

A Gabriela Teplická se nechala se smíchem obejmout. „Bez Romea bych to tak neprodala,“ řekla. „Michal je fantastický parťák.“

„Až na to, že si vedle tebe připadám jako ochotník,“ zabručel Romeo. „Je to lumpárna, herečky jako ty nemají zaclánět u okresních šmír.“

„Oho!“ volal mistr Foltýn. „Oho!“

„V životě se mi tak krásně neumíralo,“ ujistila Michala Kastnera Julie.

„Povídám, že si připadám –“

„Přestaň, ty náš ublíženečku,“ řekl Tybalt.

Všichni se rozesmáli a rozešli se do šaten.

„Kam ty kytky všechny dáme,“ starala se malá šedivá garderobiérka.

„Já je poberu,“ smála se Gabriela. „Nemusíte se zdržovat.“

„Kostým nechte viset,“ řekla garderobiérka. „Zítra sem zajdu a dám to všechno do pořádku... trochu jste to uválela... no, do premiéry je času dost.“

„Tak dobrou noc, paní Wenigová!“ řekla Gabriela. „Ne, nemusíte mi pomáhat, já se převléknu sama. Chci si na chvilku oddychnout. V klidu.“

„Já vás chápu,“ usmála se paní Wenigová. „Ať se vám po tom úspěchu dobře spí.“

V SEVEROČESKÉM DIVADLE SKONČILA PŘEDPREMIÉRA SHAKE-SPEAROVA DRAMATU ROMEO A JULIE, psal redaktor Tožička. DO NASTÁVAJÍCÍ DIVADELNÍ SEZÓNY SE MÁ MĚSTO NA CO TĚŠIT... „Co si dám?“ zeptal se vrchního.

„Jak tak na vás koukám, pane redaktore, dáte si řezy opera s oblohou a dvě deci červeného,“ řekl vrchní. „Slečna Teplická byla opět světová, že?“

„Premiéru si nenechte ujít,“ řekl Tožička.

„Někdy sloužit musím,“ pokrčil rameny vrchní. „To víte, že si radši nechám ujít předpremiéru než premiéru. V září si za sebe seženu náhradu, i kdyby tu měl obsluhovat ajznboňák.“

„Proč ajznboňák?!“ podivil se Tožička.

„Nebo instalatér,“ řekl vrchní. „Pardon... ovšem, mistře, je tam gruziňák... ale snad byste si měl dát nejdřív kávu.“

„Dejte pokoj,“ odmítl to Michal Kastner. „Jsem vynervovanej a mám chuť na něco tvrdýho.“

„Jak si přejete,“ pokrčil rameny vrchní.

„Mně taky, Toničku,“ řekla stárnoucí naivka Helena Sýkorová, které se usadila vedle Romea Kastnera.

Vilém Pivoda byl na ženské. Ačkoliv mu už táhla šedesátka, vypadal zachovalé, měl sportovní figuru, vždycky oděnou s nedbalou elegancí, a jeho tvář se vyznačovala mužným, ostře řezaným profilem. Jeho štíhlost pocházela z chronické dvanáctníkové (dříve dvanácterníkové) choroby, která se projevovala na jaře a na podzim špatným trávením a mizernou náladou. V březnu, když slunce začínalo hřát, sedával Vilém Pivoda doma, užíval oxyphenon a nadával na celý svět. Totéž na něj přicházelo koncem října.

Jelikož bylo nedělní jitra 1. července, rázoval si to Vilém Pivoda kamenitou cestičkou po svahu Březového vrchu, pohazoval si turistickou holí a spokojeně sledoval svůj rytmický dech. Slunce se opíralo do strání kolem pěšiny, na stéblech trávy se ještě třpytily krůpěje rosy a zdálo se, že bude pořádný pařák. Pivoda mířil na horskou přehradu vzdálenou od města dvě hodiny chůze, nesl si plavky a deku a těšil se na partu studentek, mezi kterými byl jako ryba ve vodě. Říkaly mu sice dědouši, ale braly ho. Neboť byl žertěř a doveda.

Zakručelo mu v žaludku. Ráno si jen zacvičil a vypil šálek mátového čaje. Teď se ozval hlad a Pivoda zamířil k lavičce, kde vždycky snídával. Byla to vyhlídka na vrcholku Březového vrchu, málokdo tam chodil a dalo se odtud obhlédnout celé město. Pivoda přidal do kroku.

Hlavní cesta vedla k silnici, kterou překřížila, aby se nadále vyhýbala civilizaci na sto honů. Pivoda z hlavní cesty odbočil, ponořil se do stínu smrků, kde na něj dýchl chlad nedávno ustoupivší noci, po několika desítkách kroků se po levé straně smrky snížily, až zmizely docela, a Pivoda se zastavil na dohled lavičky z březových kulatin. Byla naplno ozářená sluncem a někdo na ní seděl.

Chodec těšící se na příjemnou snídání v lesní samotě by se pravděpodobně našel. Leč ne tak Pivoda. Pivoda byl na ženské a vetřelec na lavičce byla ženská se vším všudy. Z téhle vzdálenosti byly vidět vlasy, na nichž sluneční paprsky pableskovaly ve zlatavé svatozáři. Šaty měla skořicově hnědé s nějakými bílými manžetami a čímsi podobným kolem hrdla. Hlavu měla

zakloněnou, jak celou tvář přijímala sluneční paprsky a ruce a nohy zaujímaly svůdně lenivou polohu.

Vilém Pivoda si odkašlal, leč neznámá nic. Zdálo se, že jí každý přichozí může být putýnka. Jelikož ani hlasitější odkašlání nemělo výsledek, vydal se Pivoda k lavičce. Když došel blíž, podivil se podivným šatům neznámé, jejichž střih jaksi nebyl z tohoto století. Jenže v tomto století se nosí všelicos, takže popošel, pozdravil a zvolna usedl. „Promiňte, že ruším,“ řekl oduševnělým tónem. „Jistě vám nebude vadit, když s vámi budu aspoň chvíli sdílet tohle krásné ráno.“

Dívka neodpověděla. Obličej měla odvrácený a Pivoda ji zřejmě vůbec nezajímal. Rozhlédl se tedy alespoň po tom, co bylo v jeho zorném poli. Zaregistroval podivný střevíc. Jeden. Neboť druhou nohu měla neznámá bosou. Také na ruce volně ležící na lavičce se Pivodovi cosi nezdálo.

„Slečno,“ řekl, „povídám, není vám špatně?“

A vzal ji za zápěstí.

Prsty ruky se rozevřely a na sedadlo lavičky cosi s klepnutím vypadlo. Byla to malá zelená figurka slona se vztyčeným chobotem.

„Ach jo,“ povzdychl si kapitán Pařízek, náčelník kriminálky OO VB. „Nemají co dělat, protože jsou divadelní prázdniny, že ano? Tak je sem přiveďte, Dvořák. To jsou radosti.“

Příčinou návštěvy delegace Sboru přátel divadla byla Gabriela Teplická, která zemřela na Březovém vrchu někdy před měsícem po požití nadměrného množství uspávacích prášků neboli hypnotik. V drátáku hráli „Když je v Praze abnormální hic“ a kapitán Pařízek málem ukroutil knoflík, jak mu najednou šel stále optimistický Banjo band na nervy. Navíc byl abnormální

hic i v Liberci a okna kanceláře zela dokořán do uprášené ulice, marně čekající na aspoň docela maličký deštík.

„Tak se posadte, soudruzi,“ pobídl kapitán obrýleného redaktora Tožičku (který mu čert ví proč připomínal Ferdu Mravence), obtloustlého Kobese z MěstNV a učitelku hudby z LŠU, Margaretu Koníčkovou.

Soudruzi se posadili, celí nesví. V kanceláři byli samozřejmě poprvé a bylo tu útulno jako v peci na chleba.

„Co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se Pařízek.

„Ehm... soudruhu, ehm...“

„Kapitáne,“ napověděl Dvořák.

„...kapitáne,“ začal redaktor, žmoulaje puntíčkovaného motýlka, „přišli jsme za vámi jako zástupci početné obce přátel divadla...“

„...a obdivovatelů Gabriely Teplické,“ přidal se Kobes.

„Vlastně jejího umění,“ doplnila to Koníčková.

„To mi došlo,“ kývl Pařízek. „Nemohu vám k tomu říci nic, co by nebylo v novinách. Černou kroniku dělá soudruh Dvořák.“

„My nepřišli vyzvídat,“ řekl Tožička. „Využili jsme jenom známosti tady se soudruhem... abychom vám mohli tlumočit názor početné –“

„Já vím, obce přátel divadla. I já jsem přítel divadla. Jenže tohle divadlo není. To je trestuhodné hazardování s vlastním zdravím, které se zesnulé nevyplatilo.“

„Ne, soudruhu!“ zvolal pateticky Kobes, tlustý mužík s pleší.

„Kapitáne,“ dodal polohlasem Tožička.

„Kapitáne,“ řekl Kobes.

„Pane kapitáne,“ řekla Margareta Koníčková, „Gabriela Teplická byla – musím bohužel říci *byla* (vzdych, vzdych, smrk) dospělá osoba. Nelze se na ni dívat jako na někoho, kdo si z nerozumu vyšel v noci na výlet v kostýmu Julie a snědl na lavičce Březového vrchu nadměrné množství prášků pro spaní. Pane kapitáne! Gabriela věděla, že má slabé srdce! Byla velice opatrná a prášky pro spaní nikdy nebrala! Nenechala si ani dát injekci, když jí trhali osmičku vlevo dole. Dovedla snášet bolest, jak vidíte. Proto ani sebevražda nepadá v úvahu.“

„Já to stále považuji za hazardování se zdravím,“ řekl Pařízek. „Ten její milenec utekl za hranice, měla z toho migrénu a šla tam jen proto, aby

demonstrovala, jak trpí. Nedošlo jí, že může zemřít doopravdy. Prostě předvedla Julii od toho –“

„Šejkspíra,“ řekl Dvořák.

„Tak,“ dodal Pařízek. „Nevyplatilo se jí to.“

„Vylučujete účast třetí osoby?“ zeptal se Kobes.

„Samozřejmě. Kterápak osoba by jí v tomhle pomáhala?!“

„A přece je tu háček!“ pravil redaktor Tožička,

„Jaký háček?“ zasmušil se Pařízek.

„Vyslechli jste garderobiérku, paní Wenigovou?“

„Vyslechli jsme každého, koho jsme vyslechnout potřebovali,“ odsekl kapitán.

„Zřejmě špatně,“ řekla Koníčková. „Nedbale!“

„Paní!“ rozčlil se Pařízek.

„Propána, nezlobte se,“ škemral Kobes. „Ona to tak nemyslí. Je velice emotivní, senzitivní a cholerická.“

„To mě těší,“ řekl náčelník. „Jenom pořád nevím, proč jste přišli.“

„Paní Wenigová,“ vysvětloval Tožička, „byla důvěrnice slečny Teplické. Víte, jak to chodí. Oblékala ji, starala se jí o kostýmy... slečna před ní často hovořila o svých problémech...“

„Hm,“ udělal Pařízek.

„Prostě – paní Wenigová nevěří, že by slečna Teplická spáchala takový čin kvůli Klímovi. Slečna Teplická byla charakterní žena a Klíma byl obyčejný kariérista, který opustil nezákonně republiku.“

Pařízek mávl rukou. „Prosím vás, ženská!“

„A to ne,“ vzrušila se Koníčková. „A to ne!“

„Hm,“ udělal Pařízek znovu.

„Nic jiného nám neřeknete?!“ Koníčková přímo sípala.

„Ne, nic jiného vám neřeknu,“ ujistil ji Pařízek. „Nemám co. A nemám právo vám říct ani to nic. A teď mě omluvte. Mám práci.“

„Paní Wenigová říká –“

„Paní Wenigová už to říkala tady,“ podotkl Dvořák. „Klíma byl jenom přítel a tak dále. Proč by měla Teplická vytrubovat svoje problémy před garderobiérkou?“

„A kde jinde by je měla vytrubovat?“

„Třeba je vůbec nevytrubovala, soudruzi.“

„Přesto byste to neměli opomíjet,“ řekl Tožička.

„Já to беру na vědomí, soudruzi,“ kývl Pařízek. „A teď bych prosil –“
Delegace povstala.

„Spoléháme na vás, soudruzi,“ řekl Tožička ve dveřích. „Naše veřejnost se ptá, a na vás je odpovědět.“

„Odpovědět vám můžu jenom jedno,“ řekl Pařízek. „Jestli se jediné slovo z těch vašich hypotéz dostane do novin, budou si o tom s vámi povídat o instanci vejš.“

Na schodišti zašeptala Koníčková Kobesovi: „Nikdy nenajdou vraha, soudruhu, a slečna Teplická zůstane nepomstěna!“

„Jen ne tak pateticky,“ zašeptal Kobes. „Ještě nejsme venku.“

Pařízek řekl Dvořákovi: „Ještě jednou mi sem přivedete podobné parlamentáře, a uvidíte.“

Dvořák si postavil na kávu, Pařízek otevřel limču. Byla žlutá a ničím nepřipomínala orosené reklamy coca coly. Leč Pařízek měl takové limonády nejradši. Zhluboka se napil a otevřel desky s nápisem TEPLICKÁ.

Dvořák vypil kávu a šel, že se podívá, co je nového. Loudal se chodbou a sledoval sezónní změny na nástěnkách. Jelikož byly dovolené, nebylo změn mnoho. U Pařízka se ozval telefon a Dvořák zrychlil krok. Zavřel se v umývárně a pustil si studenou. Jako bývalý hráč vodního póla byl trochu tělnatý a velice otužilý. Aspoň obličej a krk si opláchně.

Pařízek zvedl sluchátko telefonu, po chvíli se narovnal, pak vstal a přešel k oknu tak blízko, jak mu kabel od sluchátka dovolil. „Já to tedy pošlu, soudruhu majore,“ řekl nakonec. „Ale nic v tom nenajdete. Nic, co bychom nenašli my. Je to evidentní demonstrativní sebevražda, kombinovaná se srdečním kolapsem.“

Řekl ještě několik slov, odsouhlasil konec a položil sluchátko. Pak se zhluboka napil, usedl a zavrčel: „Zatracenej Tožička jeden pitomá.“

Tožička měl konexe na KS VB. Zavolal svého známého, majora Flicku. Flicka mínil, že hlas lidu – hlas boží, a slíbil, že se na to podívá. Jakousi shodou okolností se na to díval právě v den návštěvy majora Droblíka z pražské kriminálky, který se vyjádřil, že je to jako hledat pachatele dalekohledem na Marsu. Flicka se zeptal, jakého pachatele vlastně myslí. Droblík odpověděl, že zatím neví, ale že ho případ interesuje.

Řadou administrativních opatření se desky s nápisem TEPLICKÁ dostaly na jeho stůl v pražské kanceláři. Ted' nad nimi seděl a naproti němu poposedával v křesílku mladý poručík se zvědavýma očima.

„Vy jste takový divadelník,“ řekl mu Droblík před chvílí do telefonu, „stavte se u mě, něco bych s vámi rád prokonzultoval.“

„Já si ji pamatuju,“ říkal ted' poručík zasněně. „Byla to krásná ženská. Víte, soudruhu majore – taková ženská ŽIVOT SÁM. Ta že by spáchala sebevraždu? O tom bych si dovolil vážně pochybovat.“

„Nejste sám,“ řekl major Droblík. „Proto mi to leží na stole.“

„Na okrese něco zvorali?“

„Nic nezvorali. Dělalí, co můžou. Jenže to je jako hledat pachatele dalekohledem na Marsu, víte?“ Ono přirovnání se mu velice líbilo.

„Co hledají?“

„Nějakého chlapa s autem,“ řekl Droblík a podal poručíkovi desky. „Prohlídněte si to, moc toho není. Já si tu zatím zpracuju pár restů. Až budete hotov, klidně mě vyrušte.“

Poručík byl hotov za půl hodiny. „Podívejte, soudruhu majore,“ řekl a položil před něj rozevřené desky. „Tahle fotografie... to je ten střevíc, který našli deset kroků od mrtvé. A tady detail. Podrážka je lesklá.“

„Já vím,“ kývl Droblík. „Na okrese to vědí taky. Od silnice se dá k té lavičce dojít po mechu.“

„Dejme tomu. Jenže střevíc se našel deset metrů od lavičky. Proč si ho neobula?“

Pokud chcete vědět, proč si Gabriela Teplická neobula střevíc,
poříd'te si ultimátní dvousvazkový komplet **Případy Augustina
Velikého & spol.** na <https://velinsky.mysterypress.cz/>